

**MINISTRY OF JUSTICE OF THE REPUBLIC OF MOLDOVA
AGENT FOR THE GOVERNMENT**

*Text tradus și redactat de Direcția Generală Agent Guvernamental.
Poate fi supus revizuirii redacționale.*

SECȚIUNEA A DOUA

CAUZA MORGOCI c. REPUBLICA MOLDOVA

(cererea nr. 13421/06)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

12 ianuarie 2016

*Această hotărîre va deveni definitivă în temeiul art. 44 § 2 din Convenție.
Ea poate fi supusă unei revizuirii editoriale.*

În cauza Morgoci c. Republica Moldova,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Doua), întrunită într-o Cameră compusă din:

Işil Karakaş, *preşedinte*,
Julia Laffranque,
Nebojša Vučinić,
Valeriu Griţco,
Ksenia Turković,
Jon Fridrik Kjølbro,

şi Abel Campos, *grefier adjunct al secţiunii*,

Deliberând la 1 decembrie 2015 în camera de consiliu,

Pronunţă următoarea hotărâre, care a fost adoptată la aceeaşi dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 13421/06) prin care un cetăţean al Republicii Moldova, dl Constantin Morgoci („reclamant”), a sesizat Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Curtea) la 23 martie 2006, în temeiul articolului 34 din Convenţia pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale („Convenţia”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl T. Ciorap. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl L. Apostol.

3. În cererea sa, reclamantul s-a plîns, în principal, de încălcarea articolelor 3 şi 13 din Convenţie.

4. La 13 august 2010, reclamantul a decedat. La 2 noiembrie 2010, cumnata reclamantului, dna Tamara Morgoci, a informat Curtea despre intenţia sa de a menţine cererea iniţială introdusă de către cumnatul său. La 17 iunie 2013, dl Victor Morgoci, fratele reclamantului şi soţia sa dna Tamara Morgoci, şi-au exprimat dorinţa de a continua procedura în faţa Curţii.

5. La 25 octombrie 2013, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANŢELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în 1976.

A. Condiţiile de detenţie şi pretinsele rele tratamente

5. La 21 ianuarie 2005, tribunalul din Zelenograd (oraşul Moscova), Federaţia Rusă, a condamnat reclamantul la paisprezece ani de închisoare pentru omor şi furt de autovehicule.

6. La 15 iulie 2005, autorităţile ruse au extrădat reclamantul în Republica Moldova din motivul pornirii urmăririi penale de către autorităţile naţionale împotriva reclamantului, pentru comiterea unui omor.

7. În cererea sa, reclamantul a susținut că la momentul extrădării sale starea sa de sănătate era bună.

8. La sosirea sa în Republica Moldova, reclamantul a fost plasat în Izolatorul de detenție provizorie (IDP) al Comisariatului General de Poliție Chișinău.

11. Potrivit reclamantului, condițiile materiale de detenție în IDP erau precare: celula era umedă, întunecată și lipsită de pat, saltele, masă, scaune și chiuvetă; nu se oferea micul dejun și cina iar plimbările zilnice erau de scurtă durată. De asemenea, potrivit reclamantului, acesta sistematic era dus în birourile polițiștilor unde era supus maltratării de către aceștia pentru a obține mărturii.

12. La 19 octombrie 2005, reclamantul a fost transferat în Penitenciarul nr. 13 din Chișinău. Potrivit unui extras din 2 iulie 2007 din fișa medicală a reclamantului, la momentul transferului în penitenciar, acesta a fost examinat de un medic care a indicat că reclamantul era “practic sănătos”.

13. Potrivit reclamantului, pe parcursul deținerii sale în penitenciar, el continua să fie adus sistematic în IDP unde era maltratată, în pofida solicitărilor sale de încetare a acestor acțiuni.

14. La 7 februarie 2006, în semn de protest, reclamantul s-a automutilat, tăindu-și abdomenul și a fost spitalizat de autorități.

15. Potrivit unei concluzii medicale din 6 martie 2006, reclamantul avea urme de hipertensiune intra-craniană avansată. De asemenea, potrivit acestor constatări, la 2 martie 2006 acesta a fost diagnosticat cu tuberculoză pulmonară fiind supus unui tratament anti-tuberculoză începând cu această dată.

16. Reclamantul s-a plîns în mod repetat mai multor autorități de dureri în partea stîngă a corpului care, potrivit afirmațiilor lui, au apărut ca urmare a pretinselor rele tratamente.

17. Potrivit unei concluzii medicale din 29 martie 2006, reclamantul suferea de tuberculoză pulmonară și de pareză (paralizie parțială) a nervului sciatic stîng.

B. Plîngerea penală împotriva polițiștilor

18. La o dată nespecificată, reclamantul a depus o plîngere la procuratură pentru a denunța relele tratamente la care a fost supus în comisariatul de poliție.

19. La 24 martie 2006, procurorul responsabil de caz a emis o ordonanță de încetare a urmăririi penale. El a specificat că reclamantul a fost examinat de un medic care n-a constatat nici o leziune corporală. Reclamantul a contestat această ordonanță.

20. Printr-o ordonanță de încetare a urmăririi penale din 17 iulie 2006, judecătorul de instrucție a judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, a menținut decizia procuraturii privind încetarea urmăririi penale.

C. Procesul penal împotriva reclamantului

21. Prin sentința din 1 martie 2007, judecătoria Botanica, mun. Chișinău, reclamantul a fost achitat considerîndu-se că vinovăția acestuia de comiterea omorului n-a fost demonstrată.

22. La 22 mai 2007, în temeiul apelului depus de procuratură, Curtea de Apel Chișinău a menținut sentința pronunțată.

23. La 11 noiembrie 2007, autoritățile Republicii Moldova au extrădat reclamantul în Federația Rusă, pentru ca acesta să-și ispășească pedeapsa privativă de libertate, pronunțată de instanțele ruse (paragraful 7). Aproximativ doi ani și nouă luni mai târziu, reclamantul a decedat fiind în arest (paragraful 4).

D. Acțiunea civilă de despăgubire împotriva statului

24. Între timp, la 20 septembrie 2006, reclamantul și alți patru deținuți au inițiat o acțiune civilă împotriva Ministerului Finanțelor, Procuratura Generală și Ministerului Afacerilor Interne. Reclamantul a solicitat repararea prejudiciului, în particular, pentru condițiile detenției sale în IDP a Comisariatului General de Poliție Chișinău, pentru pretensele rele tratamente care le-ar fi suferit, precum și de absența unei anchete efective cu privire la pretensele rele tratamente și a contaminării sale cu bacili de tuberculoză în perioada detenției.

25. În instanță, reclamantul a declarat că, pe parcursul detenției în IDP a Comisariatului General de Poliție Chișinău, polițiștii l-au maltratat sistematic pentru a-l impune să dea mărturie. Reclamantul a precizat că era forțat să pună capul într-un safeu iar polițiștii loveau acest safeu cu un obiect metalic, pînă reclamantul își pierdea auzul timp de cîteva zeci de minute.

26. El a mai adăugat că era suspendat pe o bară metalică pe care o conectau pe cîteva secunde la o sursă de energie electrică iar, alteori, îl loveau în cap cu butelii de plastic umplute cu apă și îl amenințau cu un pistol, ordonîndu-i să mărturisească omorul de care era suspectat. El afirma totodată că celulele în care era deținut în comisariat, erau situate în subsol, că erau murdare, întunecate, umede și infectate cu “insecte”, că dormea pe paturi de lemn, că nu era asigurat cu hrană, apă potabilă, că hîrtia, plicurile și stiloul erau interzise, astfel fiind lipsit de posibilitatea de a se plînge autorităților. Reclamantul a mai adăugat că, după transferul său în penitenciarul nr. 13, el a fost condus de mai multe ori la comisariat și că a fost maltratat pentru plîngerile care le-a adresat autorităților. În cele din urmă, reclamantul a declarat că, în urma relelor tratamente, mîna sa și piciorul drept, au rămas paralizate.

26. Prin hotărîrea din 4 septembrie 2009, judecătoria sectorului Rîșcani (Chișinău) a admis parțial acțiunea. Instanța a considerat, pe de o parte, că pretențiile reclamantului erau confirmate de probe directe și indirecte, și că, pe de altă parte, exista o legătură logică între aceste alegații și circumstanțele cauzei stabilite în sentința de achitare. S-a concluzionat că a existat o încălcare a articolelor 3, 6 și 13 din Convenție din motivul condițiilor inumane de detenție în comisariatul de poliție, relele tratamente care le-a suferit reclamantul, contaminarea acestuia cu tuberculoză și omisiunea autorităților de a efectua o anchetă efectivă cu privire la pretențiile sale. S-a decis acordarea reclamantului a 2 000 lei moldovenești (MDL) cu titlu de prejudiciu moral (echivalentul a 125 euro (EUR) la momentul adoptării hotărîrii).

27. La date nespecificate, reclamantul a depus un apel. La 23 septembrie 2009, procuratura de asemenea a depus apel.

28. La 3 martie 2010, Curtea de Apel Chișinău a menținut apelul procuraturii. Instanța a clasat procedura, considerînd că examinarea cauzei nu este de competența instanței civile, ci a judecătorului de instrucție.

29. La 6 iulie 2010, reclamantul a depus o cerere de recurs.

30. La 13 august 2010, reclamantul a decedat. Ulterior, procedura în instanța de judecată a fost preluată și continuată de moștenitorii săi.

31. În decizia sa din 23 februarie 2011, Curtea Supremă de Justiție a constatat că problemele invocate în acțiunea părții reclamante erau diferite de cele ce țin de competența judecătorului de instrucție, și că instanțele naționale, inclusiv Curtea Supremă de Justiție, au examinat cauze similare și au aplicat cadrul legal intern în conformitate cu dispozițiile Convenției. Prin urmare, instanța supremă a admis cererea

de recurs, a casat decizia Curții de Apel din 3 martie 2010 și a restituit pricina spre rejudecare Curții de Apel.

32. La 7 iunie 2011, Curtea de Apel Chișinău a respins apelurile declarate de reclamant și Procuratura Generală și a menținut hotărîrea judecătorească Rîșcani din 4 septembrie 2009.

33. La 26 iunie și la 12 august 2011 respectiv, atât reclamantii, cât și procuratura au depus un recurs.

34. Printr-o decizie definitivă din 16 mai 2012, Curtea Supremă de Justiție a casat decizia și hotărîrea instanțelor inferioare privind repararea prejudiciului moral și a dispus încasarea în beneficiul reclamantului a sumei de 15 000 MDL cu acest titlu (echivalentul a 985 EUR la momentul adoptării deciziei).

ÎN DREPT

35. Invocînd articolul 3 din Convenție, reclamantul a pretins că polițiștii l-ar fi supus relelor tratamente pe parcursul detenției sale și că autoritățile au omis să efectueze o anchetă efectivă în acest sens. Invocînd articolele 3 și 8 din Convenție, el s-a plîns totodată de condițiile de detenție în IDP al Comisariatului de Poliție Chișinău și de contaminarea cu tuberculoză în timpul detenției. Fiind instanța superioară a calificării juridice a faptelor cauzei, Curtea consideră că, în acest caz, plîngerea reclamantului trebuie să fie examinată exclusiv în conformitate cu articolul 3 din Convenție, care prevede următoarele:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante”

36. În cele din urmă, reclamantul s-a plîns de lipsa unui remediu național efectiv, în sensul articolului 13 din Convenție, susceptibil de a remedia violarea drepturilor sale enunțate în articolul 3 din Convenție. În termenii articolului 13 din Convenție:

“Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de (...) Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe (...)”

I. CU PRIVIRE LA *LOCUS STANDI* A DNEI TAMARA MORGOCI ȘI A DLUI VICTOR MORGOCI

37. Guvernul consideră că dna Tamara Morgoci și dl Victor Morgoci nu dețin calitatea pentru a se substitui reclamantului în prezenta instanță. Guvernul indică că drepturile garantate de articolele 3 și 13 din Convenție, pe care reclamantul și-a întemeiat plîngerile, au un caracter personal și netransferabil, și că parinții și rudele acestuia nu se pot pretinde victime a violărilor pretinse.

38. Dna și dnul Morgoci au subliniat că cererea a fost depusă personal de victimă, cînd era în viață. Aceștia consideră că au calitatea de a se substitui reclamantului, pe motiv că sunt rudele și moștenitorii acestuia și că interesul lor este unul suficient de a menține cererea. Ei au mai adăugat că nu pretind statutul de victimă a violărilor pretinse și că victima în cauza dată inițial a fost reclamantul.

39. Curtea se referă la principiile generale, reflectate în cauza *Hristozov și alții c. Bulgaria* (nr. 47039/11 și 358/12, §§ 71 și 73, CEDO 2012 (extrase), și jurisprudența citată). Reiese că, în cazurile unde reclamantul a decedat după depunerea cererii, Curtea a admis posibilitatea ca o rudă apropiată sau un moștenitor să continue, în principiu, procedura, din moment ce are un interes suficient în cauza dată. Moștenitorul unui reclamant decedat poate urmări alte interese decît cele materiale,

declarând intenția sa de a menține cererea. Cazurile în fața Curții prezintă, de asemenea, și un aspect moral, astfel rudele unui reclamant pot pretinde un interes legitim pentru a se asigura de înfăptuirea justiției, chiar și după moartea reclamantului.

40. În prezenta cauză, Curtea notează că fratele și cumnata reclamantului și-au exprimat intenția de a continua procedura intentată de reclamant, după decesul acestuia. Curtea consideră că din elementele cauzei nu rezultă cu certitudine că reclamantul ar fi avut rude mai apropiate care ar fi putut să-l substituie în prezenta cauză. Astfel, prima condiție de recunoaștere a legăturilor de rudenie suficient de apropiate, a fost îndeplinită formal. Curtea notează că Guvernul n-a contestat afirmația dnei și dlui Morgoci potrivit căreia ei susțin că sînt moștenitorii reclamantului. În orice caz, avînd în vedere probele de care dispune Curtea, aceasta nu poate exclude posibilitatea existenței persoanelor interesate, care sunt sau vor fi recunoscute în calitate de moștenitori, în acest caz cel puțin o parte a bunurilor reclamantului le revine lor.

41. Problema care rămîne a fi examinată este aceea dacă a existat un interes legitim. Curtea observă la acest subiect că, deși plîngerile reclamantului au fost în conformitate cu articolele 3 și 13 din Convenție, una din principalele chestiuni abordate în această cauză este de a cunoaște dacă suma prejudiciului acordat reclamantului de instanțele naționale, a fost în conformitate cu exigențele Convenției. În plus, nu poate fi ignorat aspectul moral a cererii dnei și dlui Morgoci cu privire la menținerea acesteia. În circumstanțe asemănătoare, se consideră că dna și dnul Morgoci, fiind rude apropiate și moștenitori potențiali, au un interes legitim de a substitui reclamantul în prezenta procedură (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Hristozov*, citat, § 74).

42. În consecință, Curtea respinge excepția Guvernului cu privire la *locus standi* a dnei și dlui Morgoci și recunoaște calitatea acestora de a substitui reclamantul în prezenta instanță.

II. ADMISIBILITATEA

A. Cu privire la caracterul prematur al plîngerii în conformitate cu articolul 3 din Convenție

43. Guvernul se pronunță asupra neepuizării căilor de recurs interne. Guvernul consideră că plîngerea în temeiul articolului 3 din Convenție a fost prematură la momentul depunerii cererii și consideră că aceasta trebuie declarată inadmisibilă.

44. Partea reclamantă menționează că a epuizat căile de recurs naționale.

45. Curtea amintește că este admisibil faptul ca ultima etapă a recursului la nivel național să fie finisată puțin după depunerea cererii, dar înainte de invitarea Curții de a se pronunța asupra admisibilității (*Ringeisen c. Austria*, 16 iulie 1971, § 91, seria A nr. 13, *Karoussiotis c. Portugalia*, nr. [23205/08](#), § 57, CEDO 2011, și *Yelden și alții c. Turcia*, nr. [16850/09](#), § 40, 3 mai 2012).

46. În speță, Curtea observă că reclamantul a inițiat procedura civilă de despăgubire împotriva statului după depunerea cererii în fața Curții. Cu toate acestea, Curtea menționează că prezenta cauză a fost comunicată Guvernului ulterior adoptării de către Curtea Supremă de Justiție a deciziei definitive în cauza reclamantului. În aceste circumstanțe și ținînd cont de faptul că, la data adoptării deciziei definitive de către Curtea Supremă de Justiție, nici Curtea Europeană n-a fost sesizată să se pronunțe asupra admisibilității plîngerii în conformitate cu articolul 3 din Convenție, astfel nu este admisă excepția Guvernului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ghimp și alții c.*

Republicii Moldova, nr. [32520/09](#), § 36, 30 octombrie 2012, și *Gavriliță c. Republicii Moldova*, nr. [22741/06](#), § 53, 22 aprilie 2014). Prin urmare, Curtea o respinge.

B. Cu privire la pierderea calității de victimă

47. Guvernul susține că în rezultatul deciziei definitive pronunțată de Curtea Supremă de Justiție la 16 mai 2012, reclamantul și-a pierdut calitatea de victimă. Guvernul indică în acest sens că instanțele naționale au recunoscut existența încălcărilor în privința reclamantului și că acestuia i-a fost acordată despăgubire. Potrivit Guvernului, chiar dacă valoarea compensației nu ar fi fost suficientă pentru reclamant personal, cu siguranță este suficientă pentru moștenitorii săi.

48. Partea reclamantă consideră că suma despăgubirilor acordate de instanțele naționale este cu mult mai mică decât cea stabilită de Curte și oferită pentru încălcarea articolului 3 din Convenție și că, prin urmare, reclamantul nu și-a pierdut calitatea sa de victimă în privința violărilor pretinse.

49. Curtea amintește că o decizie sau o măsură echitabilă reclamantului nu este suficientă în principiu pentru a-l lipsi de calitatea de „victimă” chiar dacă autoritățile naționale au recunoscut, integral sau substanțial, și au oferit un remediu împotriva violării Convenției. Curtea reafirmă că cunoașterea faptului dacă reclamantul a obținut o despăgubire pentru prejudiciul cauzat – comparabil satisfacției echitabile prevăzute în articolul 41 din Convenție – prezintă importanță. Curtea reamintește jurisprudența sa constantă, potrivit căreia, dacă autoritățile naționale au constatat o încălcare decizia lor constituie o reparare adecvată și suficientă a acestei violări, partea reclamantă nu mai poate pretinde statutul de victimă în sensul articolului 34 din Convenție (*Cocchiarella c. Italia* [MC], nr. [64886/01](#), §§ 70-72, CEDO 2006-V).

50. Curtea constată că plîngerile reclamantului în conformitate cu articolul 3 din Convenție formulate în fața sa, au fost admise de instanțele naționale, care au recunoscut violarea acestei prevederi în favoarea reclamantului. Curtea urmează să se pronunțe asupra problemei dacă suma despăgubirii acordate reclamantului era adecvat. Curtea notează că instanța națională, Curtea Supremă de Justiție a RM i-a acordat reclamantului echivalentul de 985 euro cu titlu de prejudiciu moral și că această sumă este mult mai mică decât sumele pe care Curtea propriu-zis le acordă în cazuri similare împotriva Republicii Moldova (a se vedea, exemple recente, *Gasarov c. Republicii Moldova*, nr. [39441/09](#), § 60, 18 decembrie 2012, *Gorea c. Republicii Moldova*, nr. [6343/11](#), § 48, 23 iulie 2013, și *Gavriliță*, citată, § 81).

51. În lumina celor expuse, Curtea consideră că despăgubirea acordată de instanțele interne n-a lipsit reclamantul de calitatea sa de victimă. Curtea respinge, deci, excepția Guvernului.

C. Concluzii

52. În constatarea faptului că cererea nu este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 a) din Convenție și că nu există nici un alt motiv de inadmisibilitate, Curtea o declară admisibilă.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

53. Reclamantul susține că a fost maltratat de polițiști în Comisariatul General de Poliție, cu scopul de a obține mărturii. Totodată, el a reproșat autorităților refuzul de a iniția urmărirea penală împotriva polițiștilor și omisiunea efectuării unei anchete

efective. Mai mult, reclamantul a pretins că aceste condițiile de detenție în IDP al comisariatului general de poliție erau inumane. În cele din urmă, el a susținut că contaminarea sa cu tuberculoză se datorează condițiilor de detenție precare.

Dna și dl Morgoci au indicat că instanțele civile au acceptat integral versiunea circumstanțelor de fapt expuse de ruda lor și că au recunoscut încălcările pretinse de reclamant.

54. Guvernul consideră că nu a existat nici o violare a Convenției.

55. În speță Curtea observă că, instanțele naționale au constatat încălcarea drepturilor garantate de articolul 3 din Convenție în cazul reclamantului. Instanțele interne au stabilit că reclamantul a fost supus relelor tratamente de către polițiști și că ancheta nu a fost efectivă. Mai mult decât atât, au confirmat că condițiile în care a fost deținut reclamantul în Comisariatul General de Poliție Chișinău erau inumane și că reclamantul a fost contaminat cu tuberculoză ca urmare a detenției în condiții precare (paragrafele 26, 32 și 43).

56. Curtea reamintește că, în conformitate cu obiectul și scopul care stau la baza Convenției, potrivit articolului 1, fiecare stat contractant trebuie să recunoască conform jurisdicției naționale drepturile și libertățile garantate. Pentru asigurarea funcționării mecanismul de protecție stabilit de Convenție este esențial ca sistemele naționale să permită propriu-zis repararea încălcărilor admise, Curtea exercitând controlul său în respectarea principiului de subsidiaritate (*Z et și alții c. Regatul-Unit [MC]*, nr. [29392/95](#), § 103, CEDO 2001-V). În circumstanțele specifice prezentei cauze și ținând cont de constatările instanțelor naționale, Curtea consideră că nu poate să se abată de la concluziile pronunțate de acestea (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ciorap c. Republicii Moldova* (nr. 2), nr. [7481/06](#), § 22, 20 iulie 2010, și *Gavriliță*, citată, § 69).

57. Curtea notează, printre altele, că părțile n-au contestat concluziile la care au ajuns instanțele naționale. Curtea acceptă constatările acestora din urmă, fiind în cunoștință de cauză că reclamantul a fost subiectul relelor tratamente din partea polițiștilor și că ancheta desfășurată de autorități cu privire la aceste alegații a fost neefectivă. Curtea acceptă, totodată, și constatarea invocată de instanțele naționale, potrivit căreia reclamantul a fost deținut în condiții inumane în IDP al comisariatului general de poliție Chișinău. În plus, nimic nu-i permite să se abată de la concluziile instanțelor naționale potrivit cărora reclamantul a fost contaminat cu tuberculoză ca urmare a condițiilor precare de detenție.

58. Curtea consideră deci, că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție în cazul reclamantului.

IV. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 DIN CONVENȚIE

59. Reclamantul a invocat totodată și o încălcare a articolului 13 din Convenție, pe motiv că ancheta condusă de autoritățile statului asupra alegațiilor sale de rele tratamente, nu a satisfăcut exigențele Convenției.

60. Curtea constată că această plîngere este, în esență, similară celei depusă în conformitate cu articolul 3 din Convenție, cu privire la absența anchetei efective. Avînd în vedere concluzia sa potrivit articolului 3 din Convenție (paragrafele 57-58), Curtea consideră că nu este necesară examinarea capătului de plîngere privind încălcarea articolului 13 din Convenție, chiar dacă a avut loc (a se vedea, printre altele, *Colibaba c. Republicii Moldova*, nr. [29089/06](#), § 58, 23 octombrie 2007).

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

61. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

62. Dna și dl Morgoci au cerut 30 000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral cauzat reclamantului.

63. Guvernul consideră că această sumă este excesivă.

64. Curtea admite că reclamantul a suportat un prejudiciu moral anume din motivul încălcărilor constatate mai sus. Hotărînd echitabil și ținînd cont de compensația acordată de instanțele naționale, Curtea consideră că este cazul să acorde dnei și dlui Morgoci suma de 11 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

65. Partea reclamantă a cerut totodată 3 000 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli pentru reprezentare în fața Curții. În acest sens nu a fost prezentat nici un act justificativ.

66. Guvernul contestă necesitatea reală a cheltuielilor pretinse.

67. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor, numai în cazul cînd se stabilește necesitatea reală a lor și caracterul rezonabil. În speță, ținînd cont de actele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea respinge cererea relativă cu privire la costuri și cheltuieli din procedura expusă în fața ei.

C. Penalități

68. Curtea consideră că este corespunzător ca penalitatea să fie calculată în dependență de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție ;
3. *Hotărăște* că nu este necesară examinarea capătului de cerere în temeiul articolului 13 din Convenție;
4. *Hotărăște*

a) că statul pîrît urmează să plătească dnei și dlui Morgoci, în termen de trei luni de la data la care hotărîrea va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, suma de 11 000 EUR (unsprezece mii euro), plus orice taxă care

poate fi percepută, care va fi convertită în valuta națională a statului pîrît conform ratei de schimb aplicabile la data executării hotărîrii;

b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o penalitate la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente;

5. *Respinge* cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 12 ianuarie 2016, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Abel Campos
Grefier adjunct

Işil Karakaş
Preşedinte